

Hồi 40

Giết Mẫu Thân, Nghịch Nữ Mượn Tay Người

Cần Quân Hiệp nghe tiếng bước chân đi đến thì trong lòng hồi hộp vô cùng, nhưng chàng bị điểm huyết không sao cử động được. Chàng chẳng biết làm thế nào mặc dù chàng rất bồn chồn muốn biết bọn này là ai? Chàng dần lòng chờ đợi. Đoàn người này đi rất chậm chạp, một khoảnh khắc đối với chàng coi dài tựa một năm.

Việc phải đến sẽ đến. Những bước chân nặng trĩu dần dần xuất hiện. Cần Quân Hiệp đưa mắt nhìn ra xa thì người đi đầu cao lớn nên chàng nhận được ra ngay Thiên Ngô lão nhân.

Bây giờ chàng nhìn rõ cả sắc diện lão cực kỳ trầm trọng, dường như trong lòng có điều chi hối hận ăn năn.

Thiên Ngô lão nhân cúi đầu, mặt thuôn ra, thỉnh thoảng lại buông tiếng thở dài. Chân lão thả bước một, ra điều chán nản.

Sau Thiên Ngô lão nhân là Cốc phu nhân. Bà này vẫn che mặt bằng một tấm vải mỏng, nên Cần Quân Hiệp không nhìn rõ vẻ mặt bà. Nhưng cứ coi bà cất bước chậm chạp điệu bộ thẫn thờ, thì cũng đủ biết bà chẳng vui vẻ gì.

Theo sau Cốc phu nhân là Phổ Đà song ni. Song ni vẫn một vẻ mặt trơ trọi tựa hồ phiến đá khắc nên, chẳng rõ tâm tình hai người vui hay buồn. Sau cùng là Tam Tuyệt tiền sinh. Lão lộ vẻ bần lữ, miệng lẩm bẩm:

- Sao các vị miệng câm như thóc cả? Chẳng ai buồn hé răng hé lợi là nghĩa làm sao? Ha ha! Tại hạ nghĩ rằng bọn mình đi chuyến này cũng không phải hoàn toàn vô ích.

Phổ Đà song ni đột nhiên quay đầu lại nhìn sau, đồng thanh quát lên:

- Câm miệng đi! Lúc này mà ngươi hãy còn cười toe toét được ư? Như vậy chẳng ra là hạng thô bỉ đê tiện lắm ư?

Tam Tuyệt tiền sinh cặp mắt long sòng sọc, thét lên be be nói:

- Lão hữu chỉ biết nở mồm mắng người ta! Hừ hừ! Minh bảo người ta trọc tếu thì hãy thử sờ lên đầu mình xem có lông lá không đã. Bảo người ta đề tiện đã chắc gì mình không hèn hạ?

Tam Tuyết tiền sinh giọng nói ồm ồm văng ra những lời thô tục khiến cho Phổ Đà song ni phải nổi giận.

Bỗng nghe tiếng gió rít lên vù vù. Song ni đã phát tay áo về phía sau.

Tam Tuyết tiền sinh trước nay ngang bướng, chẳng chịu nhường một ai. Sở dĩ lão còn dè dặt không động thủ vì lão biết Phổ Đà song ni không phải tay vừa.

Bây giờ song ni đồng thời phóng chưởng ra, Tam Tuyết tiền sinh đành phải vung chưởng lên để ngăn chặn. Lão hiểu rõ rằng bản lãnh mình không địch nổi hai người, nhưng vẫn phóng chưởng đối phó, vì lão muốn dò xem tiếng đồn của Phổ Đà song ni có Phục Ma chân khí là thiệt hay giả. Lão còn muốn thử xem Phục Ma chân khí lợi hại thế nào? Lão định bụng nếu bản lãnh song ni không có gì đặc biệt ghê gớm thì lão tử đấu một phen cho bỏ ghét.

Lúc chưởng lực Tam Tuyết tiền sinh chạm vào chưởng lực Phổ Đà song ni, lão mới biết rõ là nội lực đối phương mãnh liệt vô cùng, mình quyết nhiên không thể kháng cự được.

Tam Tuyết tiền sinh gượng đứng vững mà không được. Lão loạng choạng người, lùi lại mấy bước.

Tam Tuyết tiền sinh là tay sành sỏi giang hồ, tâm linh cơ biến. Lão biết rằng không đủ sức chống chọi được Phổ Đà song ni liền tính bài chuồn thẳng.

Lúc lão đảo người lùi lại phía sau, Tam Tuyết tiền sinh tung người đi một vòng, lộn đầu xuống giờ chân lên.

Phổ Đà song ni chỉ nghe đánh "bình" một tiếng, nhìn theo thì lão đã tuột vào trong lòng đất không còn thấy tăm tích đâu nữa.

Hai người thấy tài độn thổ của Tam Tuyết tiền sinh cực kỳ thần diệu, bất giác đứng ngẩn người ra.

Tuy Phổ Đà song ni có nghe danh Tam Tuyết tiền sinh nhưng đây mới là lần đầu chính mắt hai người trông thấy lão thi triển tuyệt kỹ nên không khỏi kinh ngạc.

Phổ Đà song ni chỉ ngậy người ra một giây, rồi hai bà đằng hắng một tiếng từ từ tiến về phía trước.

Lúc chuồng lực của Tam Tuyệt tiên sinh đùng vào thân lực của hai người, luồng lực đạo mãnh liệt xô đẩy ra bốn phía. Có một tia đập vào lưng Cần Quân Hiệp vì chàng nằm sấp trên tảng đá. Tia cường lực này lại dội trúng vào huyết đạo chàng nên được giải khai ngay.

Cần Quân Hiệp từ lúc nghe Tam Tuyệt tiên sinh nói câu: "Chúng ta đi chuyến này cũng không phải hoàn toàn vô ích", người chàng lập tức run lên. Bây giờ huyết đạo chàng tuy được giải khai, song chàng vẫn nằm duỗi căng không nhúc nhích.

Cần Quân Hiệp trong lòng rất đổi hoang mang xao xuyến mà không dám thở mạnh. Chàng chờ cho bọn Thiên Ngô lão nhân bốn người thả bước trầm trọng dần dần xa đi, kỳ cho đến lúc không còn nghe thấy động tĩnh gì nữa mới trở mình, người vẫn còn run bần bật rồi la thất thanh:

- Như vậy là nghĩa gì?

Lúc này nơi đây chỉ còn một mình Cần Quân Hiệp, dĩ nhiên chàng hỏi chẳng có ai trả lời.

Cần Quân Hiệp lồm cồm bò dậy, chàng lượn mình ra khỏi khối đá lớn, cất tiếng gọi to:

- Phi Ngọc! Phi Ngọc!

Chàng gọi hai tiếng liền không có tiếng đáp lại, nhưng rồi đầu óc chàng bỗng hoang mang kinh hãi vì chàng chợt nhớ lại câu nói của Tam Tuyệt tiên sinh: "Đi chuyến này cũng không phải hoàn toàn vô ích", thì rõ ràng bọn này đã giết chết mẹ con Diệu Cô rồi, hay ít ra cũng đánh cho thành người tàn phế. Chàng lẩm bẫm:

- Triển Phi Ngọc phải chăng đã có ác ý làm hại mẫu thân, đi báo tin cho cường địch biết Diệu Cô không còn hai vật chí bảo bên mình để bọn họ thừa cơ kéo đến trả đũa. Nếu đúng vậy thì dĩ nhiên bây giờ nàng lánh mặt, mình gọi khi nào nàng chịu lộ diện.

Nghĩ tới đây, Cần Quân Hiệp toàn thân nhũn ra, chân tay ngưng ngờ, nếu chàng không đứng tựa vào phiến đá thì đến phải té nhào xuống đất.

Cần Quân Hiệp đứng tựa vào tảng đá hồi lâu rồi lão đảo bước ra, tiến về cửa động. Chàng thấy cánh cửa sắt đổ xuống một nửa. Trong động lạng lẽ âm u, chàng có cảm giác là nơi đây đã xảy ra một tấn kịch rùng rợn.

Cần Quân Hiệp miệng thở hổn hển, vừa nhọc mệt, vừa lo âu. Chàng đứng ngẩn ngờ một lúc rồi tiến vào.

Cần Quân Hiệp tuy thấy bọn Cốc phu nhân ra khỏi hang động lâu rồi, mà chàng vẫn nơm nớp lo sợ bọn họ lộn lại. Đồng thời những cái sợ vô hình vẫn ám ảnh đầu óc chàng, nên chàng vừa tiến vào vừa rụt rè dò dẫm.

Nguyên trước Cần Quân Hiệp đã tới đây mấy lần và chàng biết rõ trong hang này có nhiều thạch thất.

Đi qua một gian nhà, chàng lại từ từ dòm ngó xem có động tĩnh gì không?

Khi tới căn nhà ba gian, Cần Quân Hiệp mới nhìn thấy Diệu Cô cùng Triển đại tiểu thư. Hai người nằm duỗi thẳng căng chông lên nhau trên chiếc giường đá, vẻ mặt cực kỳ bi phẫn.

Bên chỗ hai người nằm có khắc hai hàng chữ:

- Nghịch nữ báo tin, thừa nhân chi nguy. Chư quân tự thuận. Hà dĩ đối nhân?

(Các vị được đưa con ngõ nghịch báo tin, rồi nhân lúc người ta nguy ngập đến hành hung. Các vị thử xem tư cách đó thì còn mặt mũi nào mà trông thấy người đời nữa)

Mười sáu chữ này đều khắc sâu xuống đá đến ba phân mà tuyệt không có vết tích dao búa. Rõ ràng là Diệu Cô đã vận kinh lực vào ngón tay để khắc chữ.

Cần Quân Hiệp đọc hết mười sáu chữ này thì chàng hiểu ngay ra mọi lẽ. Chàng lẩm bẩm một mình:

- Thảo nào bọn Thiên Ngô lão nhân lúc rút lui đều lộ vẻ hối hận bẽ bàng. Thì ra họ đến báo thù Diệu Cô không phải là câu chuyện đường đường chính chính, mà đã thừa cơ người ta gặp phải bước gian nguy mà hành động.

Chàng biết rằng giả tử Diệu Cô có Kim Vị Giáp cùng Huyết Hồn Trảo bên mình thì bọn này quyết nhiên không dám đến sinh sự. Nay họ thấy mười sáu chữ của Diệu Cô để lại, mà họ đều là những tay cao thủ chính phái, họ nghĩ đến cách hành động hèn nhát của mình mà trong lòng cảm thấy tự thẹn. Ngay Tam Tuyệt tiền sinh, một nhân vật giữa hai phái chính tà cũng không khỏi bẽ bàng.

Cần Quân Hiệp nghĩ vậy thì lòng chàng rất đổi đau thương, oán hận và tự cho mình phải chịu một phần lớn trách nhiệm vào vụ thảm án này.

Cần Quân Hiệp ngó đi ngó lại Diệu Cô cùng Triển đại tiểu thư thấy hai người chết khá lâu rồi. Cứ tình hình này suy luận thì chắc là lúc Diệu Cô cùng Triển đại tiểu thư nghe thấy cửa sắt bị phá, hai người tự lượng sức mình không tài nào địch nổi, nên đã tự tử mà chết.

Cần Quân Hiệp đứng thộn mặt ra hồi lâu. Chàng tin tưởng đến cuộc đại biến xảy ra trong nhà mình. Chàng phải lênh đênh trôi nổi trên chốn giang hồ. Chàng gặp được Diệu Cô

coi mình như con cháu. Đến hai vật chí bảo cần có luôn luôn bên mình để phòng thân, mà bà ta cũng không tiếc. Chàng chỉ hỏi một lời là bà đưa tặng cho mình ngay.

Chàng có ngờ đâu vì Diệu Cô có lòng tốt với mình mà bị chết thảm như ngày nay?

Trong lòng Cần Quân Hiệp sôi lên vì đau đớn, vì hối hận. Bất giác hai hàng nước mắt chảy xuống đầm đìa.

Cần Quân Hiệp khóc không ra tiếng. Chàng đứng trước thi thể hai người, hai tay chấp đở trước ngực, miệng lầm rầm khấn hứa, dường như để xưng tội với linh hồn người quá cố.

Giữa lúc chàng đang sụt sùi đau đớn, bất thành linh có tiếng bước chân vọng lại.

Cần Quân Hiệp bỗng giật nảy mình lên. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ bọn Thiên Ngô lão nhân còn quay trở lại?

Lòng phẫn uất nổi lên đến cực điểm, nét mặt sợ sệt buồn rầu biến thành căm hận cương quyết. Chàng định bụng:

- Bây giờ mình gặp bọn này, quyết mặt sát thẳng vào mặt họ, xem họ còn dám vác mặt trông người đời không?

Định bụng như vậy, chàng lạng người đi nấp vào phía sau bình phong để chờ đợi.

Cần Quân Hiệp chờ lúc nửa thì thấy một bóng người thấp thoáng đang dè dặt tiến vào trong thạch thất.

Chàng định thần nhìn ra vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Bóng người đang đi tới nào phải ai xa lạ. Nàng chính là Triển Phi Ngọc.

Cần Quân Hiệp để ý nhận xét xem Triển Phi Ngọc có bị thương hay không, nhưng thấy nàng vẫn lành mạnh không sao hết. Chàng tự hỏi:

- Nàng bảo ta vào động để tiếp tay cho mẫu thân chống địch mà sao lại không ra vẻ bị thương? Phải chăng nàng đã dối ta rồi đi ẩn nấp vào đâu, đến bây giờ mới lộ mặt ra? Phải chăng nàng chưa chạm trán với bọn Thiên Ngô lão nhân?

Cần Quân Hiệp toan cất tiếng gọi. Nhưng hai chữ "Phi Ngọc" chưa thốt ra thì bỗng nghe Triển Phi Ngọc lên tiếng:

- Hừ! Người tưởng ta không tìm đến đây được ư? Có mấy gian nhà thạch thất, làm gì mà ta sục tìm chẳng ra?

Mấy câu này mới nghe tưởng chừng như nàng nói bằng quơ. Nhưng không phải, nàng muốn nói với Diệu Cô. Vì nàng vừa nói vừa giương cặp mắt lên nhìn và giơ tay chỉ trở vào thi thể bà.

Cần Quân Hiệp thấy thái độ Triển Phi Ngọc mà không khỏi ón da gà. Chàng tự nghĩ:

- Diệu Cô là mẹ ruột sinh ra nàng. Bây giờ bà đã bị thảm tử, nằm còng queo trên giường đá. Nàng chẳng xót thương thì chớ, lại còn dám mở miệng nói những câu bạc bẽo đầy vẻ khinh mạn là nghĩa làm sao?

Cần Quân Hiệp vừa nghĩ vừa kinh hãi. Chàng lại tự hỏi:

- Chẳng lẽ Triển Phi Ngọc đã mất hết nhân tính rồi sao? Con người nhu thuận như nàng trờ phi phải chúng điên khùng thì mới biến thành nghịch tử được.

Triển Phi Ngọc vẻ mặt trâng tráo tiến lại trước giường. Nàng vừa nhìn thấy mười sáu chữ khắc trên mặt đá thì giận xám mặt lại. Nhưng nét giận chỉ thoáng qua một giây, rồi nàng bật lên tiếng cười lạt, giọng mai mỉa:

- Người đã đến lúc sắp chết còn kêu ta bằng nghịch nữ ư? Hà hà! Nghịch nữ báo tin!... Người thử nghĩ mà coi, mười mấy năm nay, người đối với ta, ngoài việc quát tháo, sai phái, có bao giờ người tỏ tình mẫu tử với ta? Hỡi ôi! Những gì là thư thư với muội muội? Đối với ta, nó hoàn toàn vô nghĩa. Ta có được chút gì mà chúng đòi lấy là ta phải nhường chúng ngay...

Triển Phi Ngọc ngừng lại một chút để thở, rồi nói tiếp:

- Người đã chẳng lấy tình mẹ con cư xử với ta thì ta đâu có phải là con người? Thế mà lúc chết người còn bảo ta là nghịch nữ. Thú lắm! Thú lắm! Thú lắm!

Nàng nói luôn ba tiếng "Thú lắm" rồi vẻ mặt hầm hầm tức giận vung tay đánh luôn ba chưởng.

Chưởng lực mãnh liệt vô cùng khiến cho bụi đá bay lên tứ tung. Mười sáu chữ khắc trên mặt đá bị chưởng lực khoét đi không còn tông tích gì nữa.

Giữa lúc này, Cần Quân Hiệp đang núp ở sau bình phong và bây giờ chàng hiểu rất rõ đầu đuôi vụ này, đúng là do một bàn tay Triển Phi Ngọc sắp đặt, và nguyên nhân chỉ là tại Diệu Cô sinh hạ được ba người con gái, song bà ta thiên ái cô lớn tức vợ Khổng Không Chấn và cô út tức Triển Phi Yên. Diệu Cô không khi nào lại có thể ngờ được Triển Phi Ngọc vì oán hận mình mà dùng thủ đoạn bạo thiên nghịch địa. Nàng lập mưu mô thâm hiểm xúi chàng đến mượn bảo vật rồi đem tin này phi báo cho kẻ thù hay, gây nên nỗi mẫu thân mất mạng.

Cần Quân Hiệp chưa từng trải giang hồ, kém phần lịch duyệt. Chàng ở trong nhà từ thuở nhỏ, kéo dài cuộc đời bình thản cho đến khi trong nhà xảy biến cố lớn, chàng mới biết người cha mà mình vẫn sùng kính lại chính là kẻ thù giết phụ thân mình.

Hoàn cảnh đau đớn khiến chàng cơ hồ phát điên. Giữa lúc ấy, chàng lại được gặp Triển Phi Ngọc và thấy nàng là người nhu thuận, thâm đem lòng kính yêu. Chàng có ngờ đâu tâm địa nàng lại còn ác hơn cả mãnh thú, mang tâm địa một người con gái lẳng loàn.

Cần Quân Hiệp đứng trước cảnh thảm khốc của gia đình Diệu Cô, chàng cảm thấy trời đất quay cuồng, mắt tối sầm lại. Chàng phải gắng gượng cố đứng cho khỏi ngã.

Bỗng chàng lại nghe Triển Phi Ngọc bật lên một tiếng cười the thé rất quái ác, rồi hần học nói:

- Người có gì chẳng bao giờ cho ta, và cũng chẳng lấy lòng từ mẫu mà dạy bảo ta một câu nào. Suốt đời dẫn dắt ta, hành hạ ta, giày xéo lên ta, đến phải quần quai đau khổ không góc đầu lên được! Hà hà! Bây giờ thì hết thấy mọi vật đều về tay ta.

Ngừng một lát, nàng đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi lại nói:

- Những bí lục về võ công của gia gia ta để lại, người cất đâu mà kỹ thế? Nhưng dù người cố tình giấu giếm thì ta cũng có biện pháp tìm ra cho bằng được. Người còn có dã tâm muốn hại cuộc đời ta, nói xấu ta đủ điều để thiên hạ khinh ghét ta. Sao bây giờ người không tiếp tục sống nữa đi để mà hành hạ ta?

Triển Phi Ngọc lại buông một tràng cười rộ ra chiều đắc ý và tuyệt không còn sợ hãi ai. Nàng coi bữa nay như là một cuộc đắc thắng vẻ vang, một ngày tươi đẹp nhất trong đời nàng. Chẳng khác nào cảnh ngục tù, bị giam cầm xiềng xích hai chục năm trời, bây giờ mới được trả lại tự do.

Cần Quân Hiệp càng nghe càng bị xúc động mạnh. Mắt chàng hoa lên, tâm thần chàng cơ hồ muốn ngất đi. Người chàng đột nhiên lão đảo xiêu về phía trước.

Chàng phải giơ tay ra để đỡ cho mình khỏi vật xuống, thì vói được tấm bình phong. Người chàng đập mạnh vào đánh "bình" một tiếng. Tấm bình phong bị sức xô quá mạnh, đổ xuống đất.

Triển Phi Ngọc thốt nhiên xoay người lại. Song chưởng phản ứng tự nhiên, đẩy về phía trước.

Nhưng trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, nàng đã nhận ra người đứng trước mình là Cần Quân Hiệp, liền vội thu chưởng về.

Cần Quân Hiệp suýt nữa ngắt đi thì bị luồng chưởng phong của Triển Phi Ngọc xô tới. Người chàng lão đảo mấy bước tựa vào vách đá rồi bùng tỉnh lại.

Chàng giương mắt lên nhìn Triển Phi Ngọc chăm chặp. Triển Phi Ngọc cũng trở mắt ra mà nhìn chàng không chớp.

Cả hai người cùng đứng thộn mặt ra chẳng nói năng gì, trông như hai pho tượng gỗ.

Hồi lâu, lâu lắm, Triển Phi Ngọc gượng cười lên tiếng trước:

- Công tử sao lại tới đây?

Cần Quân Hiệp lặng thinh không trả lời. Chẳng hiểu vì chàng xúc động hay vì cảm hận mà không thốt ra lời.

Triển Phi Ngọc ngập ngừng hỏi:

- Công tử... Công tử đến đây đã lâu chưa?

Cần Quân Hiệp vẫn làm thinh không lên tiếng.

Triển Phi Ngọc tiến gần lại thêm mấy bước, nàng cười dường như để chữa thẹn rồi cất tiếng hỏi:

- Những câu ta vừa nói chắc là công tử nghe hết cả rồi phải không?

Cần Quân Hiệp mắt trợn ngược lên, vẫn chẳng nói nữa lời...

Triển Phi Ngọc hít mạnh một hơi, rồi nàng lại hỏi bằng một giọng nửa ra dịu dàng nửa ra bực tức:

- Sao công tử lại không trả lời? Chẳng lẽ công tử không nghe thấy câu ta hỏi ư?

Bây giờ Cần Quân Hiệp mới mở miệng. Chàng không đáp thẳng vào câu hỏi, nhưng nói bằng một giọng rất bình tĩnh mà chính chàng cũng không ngờ rằng mình còn giữ được bình tĩnh đến mức độ ấy. Chàng nói:

- Cô nương!... Cô nương tránh lối cho tại hạ.

Triển Phi Ngọc sững sốt đứng né sang một bên.

Cần Quân Hiệp bám vào tường để lấy đà, rồi dùng sức nhảy vọt ra cửa như tên bắn.

Triển Phi Ngọc xoay tay lại, toan nắm lấy chàng nhưng nắm không trúng. Nàng vội la hỏi:

- Công tử đi đâu bây giờ?

Cần Quân Hiệp không nhịn được, chàng thét lên:

- Cô nương đừng hỏi gì đến ta nữa! Để mặc ta! Để mặc ta!

Chàng nhảy xổ người phía trước mấy bước, qua một khúc quanh rồi đi vào ngõ đường khác dưới hầm.

Bên tai chàng, tiếng Triển Phi Ngọc vang lên lạnh lạnh:

- Công tử đừng đi nữa!

Cần Quân Hiệp đã hiểu rõ võ công Triển Phi Ngọc còn cao thâm hơn mình không biết đến mấy lần. Muốn trốn thoát nàng là một việc cực kỳ khó khăn.

Tuy nhiên không hiểu sao chàng biết vậy mà cứ chạy thực thân về phía trước chứ không dừng bước. Mà chính chàng cũng chẳng biết rằng mình chạy đi đâu bây giờ. Có điều chàng quyết định là không muốn nhìn mặt Triển Phi Ngọc nữa và không bao giờ còn quanh quẩn bên mình nàng.

Cần Quân Hiệp cắm đầu chạy đến một chỗ có cửa đóng. Chàng đẩy được phiến đá đóng cửa ra thì bỗng trước mắt sáng lòa.

Trong gian nhà này có một pho tượng ngồi nghiêm nhiên như người thật. Chính là tượng đá Triển Bất Diệt.

Cần Quân Hiệp thấy căn nhà này cùng đường, không có lối đi. Chàng toan lùi ra thì một luồng kinh phong ập tới. Triển Phi Ngọc đã đến trước cửa.

Cần Quân Hiệp vội lùi lại hai bước.

Triển Phi Ngọc vẻ mặt nhăn nhó rất khó coi. Nàng tiến về phía trước quát lên:

- Đứng lại!

Nhưng nàng vừa dừng bước thì lại đổi giọng rất ngọt ngào:

- Quân Hiệp! Công tử...

Cần Quân Hiệp trở vào pho tượng đá Triển Bất Diệt xẵng giọng hỏi:

- Cô nương! Cô nương còn mặt mũi nào tiến vào trong căn nhà này nữa chẳng?

Triển Phi Ngọc nhìn theo phía tay Cần Quân Hiệp trở thì thấy pho tượng đá linh động như người thật. Nàng vừa để mắt trông tới pho tượng lại nhớ ngay đến những hành vi bạo ngược của mình, rồi bất giác trong lòng kinh hãi. Nàng không tự chủ được, lùi ra một bước.

Cần Quân Hiệp lại nói tiếp:

- Cô nương... đã gây ra vụ này... nếu cô nương còn đủ sức tàn nhẫn thì không gì bằng giết ta đi để bịt miệng.

Triển Phi Ngọc nhìn Cần Quân Hiệp hồi lâu, nhăn nhó cười nói:

- Quân Hiệp! Ta tưởng trên đời chỉ có mình công tử là người hiểu lòng cho ta mà thôi. Té ra công tử cũng không hiểu nốt.

Cần Quân Hiệp thét lên:

- Mãi đến ngày nay, ta mới biết cô nương là người thế nào!

Triển Phi Ngọc trầm giọng hỏi lại:

- Công tử cho ta là hạng người thế nào?

Cần Quân Hiệp đáp:

- Đến nay thì ta biết cô nương lắm rồi. Có thể nói là lòng dạ cô nương còn độc hơn rắn rết. Không trách người ta thường nói rằng "Tối độc phụ nhân tâm".

Triển Phi Ngọc rùng mình một cái. Mặt nàng xám ngắt. Nhưng chỉ thoáng qua một giây, rồi nàng trở lại bình tĩnh nói:

- Ta hỏi lại công tử một câu. Ta đối với công tử như thế nào?

Cần Quân Hiệp nghe Triển Phi Ngọc hỏi câu này, bất giác chàng thộn mặt ra không biết trả lời như thế nào.

Chàng nghĩ lại Triển Phi Ngọc đối với mình thật đã hết lòng, tuyệt không chút gì ác hại, mà lại có rất nhiều ân huệ với mình.

Nhưng sau chàng nghĩ rằng:

- Ta bị nàng lợi dụng và đã làm lợi cho nàng khá nhiều. Như vậy thì sao lại bảo là nàng có lòng tốt với mình được?

Rồi chàng gằn giọng đáp:

- Cô nương bảo ta làm chết Tam cô nương. Cô nương còn mượn tay để đến hỏi Diệu Cô lấy Huyết Hồn Trảo cùng Kim Vị Giáp là hai vật chí bảo về cho mình. Rồi vụ này đã gây ra cái chết uổng cho Diệu Cô tiền bối, để ta phải ân hận suốt đời. Cô nương đối với ta như vậy mà cho là tử tế lắm phải không?

Triển Phi Ngọc sắc mặt biến đổi từ chỗ lợt lạt đến chỗ xanh lè, rồi sau cùng đến chỗ xám ngắt, trông mà phát khiếp.

Nàng nói dần từng tiếng một:

- Công tử nói vậy thì ra không muốn ở cùng ta nữa ư?

Cần Quân Hiệp nghĩ thầm:

- Nàng đã hỏi câu này là trong lòng thất vọng lắm rồi. Nếu mình lại trả lời thẳng thắn thì e rằng nàng đi đến chỗ tuyệt vọng hoàn toàn và có thể trở mặt ngay thì rất phiền cho mình.

Nghĩ vậy, chàng bèn tìm lời thoái thác, đáp:

- Trong mình ta còn mối thù giết cha. Ngày nào chưa trả được là không yên tâm ngày ấy... Dĩ nhiên phải đi mỗi người một ngả.

Triển Phi Ngọc là người rất tinh quái. Nghe chàng nói vậy, nàng hiểu ý ngay, lập tức bật lên tiếng cười kỳ dị nói:

- Hay quá! Công tử trả lời thật khéo quá! Nhưng công tử nên biết rằng ta đã muốn thứ gì mà không nắm được vào tay mình, thì kết quả sẽ ra sao?

Cần Quân Hiệp rùng mình.

Chàng thấy cặp mắt Triển Phi Ngọc hung dữ. Bất giác chàng nhìn tránh ra phía khác rồi lắc đầu nói:

- Cái đó ta cũng không biết. Cô nương tính thế nào thì mặc. Việc gì ta đã quyết định là không thay đổi nữa.

Triển Phi Ngọc ngẩn người ra một lúc. Nét mặt đau khổ của nàng đột nhiên dịu lại. Nàng khẽ buông một tiếng thở dài rồi từ từ tiến lại gần đến trước mặt Cần Quân Hiệp thì dừng lại.

Cần Quân Hiệp thoáng thoáng ngửi thấy mùi hương tự người xử nữ tiết ra. Về mặt mỹ lệ thanh tú của nàng có đượm màu ai oán khiến cho chàng không khỏi cảm thấy băng khuâng trong dạ.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ kẻ hành động hung dữ lại là Triển Phi Ngọc, con người đang đứng trước mặt ta đây? Hay trên đời còn kẻ hung ác nào khác trùng tên họ và mặt mũi giống nàng?

Triển Phi Ngọc lại hé môi son nói:

- Quân Hiệp! Công tử hẳn tâm không hỏi gì đến ta nữa thật ư?

Cần Quân Hiệp cảm thấy đầu óc cực kỳ hoang mang rối rắm, không biết trả lời ra sao.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>